

Romeinen 8, 31-39 - Laatste zondag 25 november 2012 - Wehl
Gedachtenisdienst - voorganger: ds. Arja Oude Kotte-de Boon

Gemeente,

We gedenken vandaag de mensen die zijn overleden.
We noemen de namen van degenen die het afgelopen jaar ons zijn ontvallen,
en in stilte gedenken we wie al eerder van ons heengingen.
Ze zijn er niet meer, de mensen die we lief hadden en lief hebben
en die we in ons hart met ons meedragen .
We moesten hen loslaten,
maar toch zijn ze juist nu meer dan ooit aanwezig - in het 't gemis.
We missen hen,
en proberen vanmorgen dat gemis met elkaar te delen.....
in het zingen van de liederen,
in de woorden van de gebeden,
in het aansteken van de kaarsen,
Zo zoeken we troost, bij elkaar en bij God.
We luisteren naar oude woorden,
die al eeuwenlang mensen hebben getroost,
houvast hebben gegeven, moed om door te gaan,
bij het zoeken naar een weg in dat onbekende land,
een land zonder die ene, waarin je de weg niet kent.,
een weg die je met vallen en opstaan moet zoeken.

Tijdens de voorbereiding van deze dienst,
zochten we naar beelden die dat gevoel van 'loslaten' weergeven.
Eén van ons kende een gedicht: 'De Brug'.
Dat gedicht geeft aan wat voor haar het 'loslaten' betekent.
Het bijzondere van het gedicht is echter,
dat het loslaten beschreven wordt ,
vanuit het gezichtspunt van degene
die de Brug naar de andere kant van het leven over moet,
en er is geen weg terug.

Twee geliefden staan voor een brug over een diep water.
Water is een symbool voor chaos, wanhoop, dood, angst.....
Aan de overkant van het water ligt een onbekend gebied.
Het is vanuit deze kant niet te zien.
De Brug verbindt 'hier' met 'daar' .
Maar wat ligt daar aan die Overkant?

De twee moeten elkaar los-laten,
ze weten dat slechts één van beiden de Brug over zal gaan.
Hoe bitter, hoe eenzaam,

De reis naar de Overkant moet ieder mens eenmaal alleen afleggen,
zoals ook ieder mens alleen de weg naar het leven is begonnen....
Toen bij de geboorte, ging het om los-komen uit de veilige moederschoot,
en de grote onbekende wereld binnen gaan.
Bij het sterven betekent het:
Wij moeten alles loslaten alles wat ons lief en dierbaar is,

een sprong in het donker.
Wie zal ons vasthouden bij die sprong over de doodsrivier?

De apostel Paulus schrijft
dat niets ons kan scheiden van de liefde van God,
zelfs de dood niet.
Ook die spring in het donker gaat niet buiten God om.

In een andere brief spreekt hij over een leven na de dood:
Hij schrijft: *'Er wordt een aards lichaam gezaaid,
maar een geestelijk lichaam opgewekt. '*
Als ik hem goed begrijpt, bedoelt hij te zeggen
dat er een aardse werkelijkheid is,
maar ook een geestelijke werkelijkheid.
Beide behoren God toe,
voor God bestaat de scheiding niet,
die voor mensen wel geldt.
God is zowel 'hier' als 'daar' .
Het is dezelfde Liefde die ons draagt.

Is die sprong in het donker, dan misschien een sprong naar het Licht?
Het is een kwestie van vertrouwen,
niet van verstandelijk weten, maar geloven,
Maar als u het mij vraagt, heeft het alles met liefde te maken.
Liefde, die sterker is dan de dood.

Als onze menselijke liefde al niet ophoudt als iemand die je zo dierbaar is sterft?
- in je hart blijft de liefde en de geliefde immers voortleven - .
zou dan bij God - de Bron van alle liefde -
de liefde die Hij voor deze mens koestert, ophouden te bestaan?
Onmogelijk!
Hij bergt deze mens voor altijd in zijn Liefde, in zijn Licht.

Wij moeten hier loslaten wie ons lief zijn,
bij de Brug moeten we afscheid nemen.
En hoe pijnlijk is dat.....
Maar waar wij moeten loslaten,
zijn er andere handen die opvangen,
dat horen wij hier vanmorgen:

*'Ja, ik ben ervan overtuigd
dat dood noch leven,
engelen noch machten noch krachten,
heden noch toekomst,
hoogte noch diepte,
of wat er ook maar in de schepping is,
ons zal kunnen scheiden van de liefde van God,
die Hij ons gegeven heeft in Christus Jezus, onze Heer.:'*

'Ons' zegt Paulus; dat zijn alle mensen.
Dat zijn de levenden, hier op deze wereld,
met wie God een trouw-verbond sloot,
waarbij Hij beloofde dat Hij voor altijd hun God zou zijn,
'Ik zal bij je zijn' is daarom zijn naam.
Die 'ons' zijn ook degenen die wij hebben verloren aan de dood.
Want de dood zal hen niet scheiden van Gods liefde.

Wij blijven hier achter met ons verdriet,
maar God is aanwezig in troostvolle woorden die we krijgen aangereikt,
in de bijbel, in een lied, in een gebed,
in een gedicht dat iemand je aanreikt,
in een kaartje, een telefoontje....
We mogen ook geloven dat God tot ons spreekt vanuit de natuur om ons heen,
dat na een tijd van doodsheid,
na de kou en het donker van de winter, de lente weer ontluikt,
de zon je weer verwarmt, de vogels weer gaan fluiten;
dat na elke donkere nacht, het licht van de nieuwe morgen doorbreekt.

Maar als je dat alles niet ervaart?
als de pijn maar blijft, als het maar niet licht wordt,
als het binnenin je zo koud is. als de steen van verdriet zo zwaar blijft wegen?
Blijf dan roepen tot God,
blijf zingen, tegen de klippen op...

En als zelfs dat niet meer lukt.....?
Dan mag je weten dat:

*Wanneer je niet meer bidden kunt
en alles in je hart lijkt dood,
wanneer je staat op 't dode punt
en niemand weet iets van je nood,
wanneer je zoekt naar houvast,
want God lijkt zo eindeloos ver,
wanneer je moedeloos torst je last
en aan de hemel blinkt geen enkele ster.....*

*Wees dan stil en wacht en luister.....
't Is God zelf,
zijn Geest die voor je bidt.*

Amen